

Op Hechten Grondslag.

kanten gordijnen zouden stellig vernield worden door te ruig wasschen. Geen een beest zou op tijd z'n vreten krijgen, en hij moest ook maar afkijken, of er wat was, als ie 's middags thuiskwam, en hoè 't dan nog was. En alles zou vervuilen en vervallen!

In de trage hersens van Yzik begon de toekomst er hoe langer hoe donkerder uit te zien, en na verloop van een week was hij bijna even terneergeslagen als Engel zelf. Toch scheen hij de uitkomst maar niet te kunnen vinden, en Engel begreep, dat zij nog duidelijker moest zijn.

— „Ik blijf er bij, zei ze op een middag weer, dat je trouwen mot. As je nou es net zoo'n vrouw kon vinden as ik er een bin, zou je 't dan zoo erg vinden? Dan was je meteen vrij van loon uitbetalen.”

Yzik wou net een vork met éen grooten aardappel er aan in z'n mond steken. Hij bleef met een wijd open mond en zijn arm halverwege verstijfd van verbazing zitten. Het was, of er heel langzamerhand een schemerlichtje bij hem opging. Maar hij moest 't tijd laten om door te dringen. Hij stopte den aardappel in z'n mond, kauwde hoorbaar tot hij hem door kon slikken, en zei toen:

— „Watte, Engel?”

— „Nou mot je nog maar es prakkezeere, baas, ik zeg 't niet nog es, wat ik gezeid heb.”

Yzik at z'n bord leeg, stopte z'n pijp, en staarde in gedachten verdiept voor zich uit.

— Wat had die meid daar gezeid? Net zoo'n vrouw as zij was — en dan hoefde ie verder geen loon uit te betalen? — Zou zij bijgeval zin in hem hebben? Zou dat d'r achter zitte, dat ze er nie over kon om heen te gaan?

Zonder zich rekenschap te geven van wat hij deed, stond hij op, ging het voorhuis in en liep regelrecht op den kleinen spiegel tusschen de twee vensters toe. Hij had tot nu toe alleen in den spiegel gekeken om z'n stropdas om te binden en het weinige haar, dat hij nog had, netjes over z'n kruin te kammen, als hij naar de kerk ging. Nu keek hij zichzelf eens met aandacht aan, nog lodderiger en onverschilliger dan hij andere menschen placht aan te kijken, en

zijn spiegelbeeld vertoonde dan ook een uitermate botte tronie.

— Maar ze het toch zoowat gezeid, mompelde hij. Dan zou alles as ik dood ga van haar zijn — maar ik kan 't toch nie meenemen ook! — Dan zou ik geen loon hoeven uit te betalen. — Dat ik daar nooit eerder aan gedacht heb! Dat had ik misschien al die jaren kenne sparen! — Maar zou ze dat wel gemeend hebbe?

Engel had wel gemerkt, dat 't dezen keer ingeslagen had, en zag met spanning het avondeten te gemoet. De baas en de meid zaten eerst een heelen tijd stilzwijgend tegenover elkander. Zij verorberden met smaak een flinke portie karnemelksche rijstepap, toen zei Yzik:

— „Nou mot je me toch es zeggen, Engel, of je van middag bedoeld hebt, dat jij me wijf wel zou willen worden?”

Gretig knikte Engel van ja.

— „Ja, baas. Dan blijft alles hetzelfde. Dan hoef je alleen maar geen loon meer uit te betalen.”

— „Ja maar”, zei Yzik, „dan ben je de vrouw, en dan verlang je misschien een meid om 't werk te doen, en dan zou ik er bij te kort komme.”

— „Wel neen, baas, ik zal alles blijven doen, zooals ik 't altijd gedaan heb, dat beloof ik je vast, als ik maar hier mag blijven. En je zal vooreest nog geen kleeren voor me hoeven te koopen, want er liggen nog zat mooie pakken van Mie en Griet in 't kabinet, as ik die dan mag dragen.”

— „Nou, je mot 't dan zelf maar weten, ik wil dan wel. Jong ben ik nie meer en mooi ook nie, maar as je nou toch zin in me hebt!”

— „Zin, zin!”, zei Engel, „k vin 't maar zoo miserabel om hier vandaan te motte! Ik kan er in 't geheel niet over en as we trouwen zijn we allebei gered.”

— „Je hebt schoon gelijk, meid, en 't was dom van me, dat ik daar niet eerder aan gedacht heb. Dat komt omdat trouwen d'r bij mij nooit inzat. Maar 't is zooals je zeit, ik ben vrij van loon uitbetalen en jij kan hierblijven. Ik ga morgen dadelijk naar je ouwers. En nou ga ik te bedde, want ik ben